

Dương thu Hương

Loài hoa biến sắc

Tôi khoá cửa, cẩn thận móc thêm mấy chiếc móc sắt và thả những tấm rèm xuống. Xong xuôi, tôi mở sắc lấy ra thỏi son Nữ hoàng Ê-li-da-bét. ổng son mạ vàng in hình đầu một người đàn bà đẹp mê hồn.

Tôi đặt thỏi son lên môi, hôn hộp và náo nức. Trong tấm gương, một khuôn mặt xa lạ nhìn tôi: Đôi mắt, đường cong lông mày, món tóc lưa thưa sau cơn sốt phủ xuống trán, làn da tái xanh với những chấm tàn nhang mờ mờ hai bên má... Những thứ đó chẳng ăn nhập gì với cặp môi tô son nhem nhuốc. Đôi mắt trong gương nhìn tôi với vẻ lạ lùng. Và một đôi mắt khác, một đôi mắt vô hình nhìn tôi với cái nhìn nóng bỏng. Tôi đặt thỏi son xuống. Cơn gió đi qua thổi lật những trang sách trên bàn. Đó là cuốn "làm đẹp", một cuốn sách dày ngót sáu trăm trang mà tôi mới tìm mua được ngày chủ nhật trước. Những dòng chữ in nghiêng nổi lên: Trang điểm xong, bạn hãy ngồi trước quạt dăm phút cho khô kem rồi hãy sang phòng chọn áo. Mùa hè nên chọn hàng mỏng. Thứ bóng hay mờ tùy theo người gầy hay béo. Màu thanh thiên,

hoàng yến, lòng tôm lột hay màu hoa cà là những màu thường được ưa chuộng...Những người đàn bà ở đây mới sung sướng làm sao?...Một sự thèm muốn xâm chiếm lòng tôi, từ từ và đau rát như một dòng chì lỏng tưới vào.Sau những năm tháng ở rừng, cuộc sống ở nơi đây làm tôi choáng váng. Phố phường, nhà cửa, lầu gác, hàng hoá, ánh đèn chất ngất, tiếng ồn ào vô tận như dòng suối chảy trên bờ phố, nhịp điệu của tiếng đàn ghi ta trong những tiệm cà phê thấp đèn hồng... Nhưng điều lôi cuốn hơn cả vẫn là những

người đàn bà ở đây. Họ mở ra trước mắt tôi một thế giới của cuộc sống phồn hoa, một thế giới chúng tôi chưa từng thấy, chưa từng nghĩ đến, một thế giới choáng lộn màu sắc và ngào ngạt hương thơm của các mỹ phẩm. Mỗi người đàn bà ở đây có hàng tá áo dài áo len đủ màu và đủ kiểu. Những hộp nữ trang đồ sộ, các loại phấn son, các thứ chì kẻ mắt... Chỉ những đồ dùng vật vãnh của họ cũng đủ làm cho tôi mê mẩn.

Tuổi thanh xuân đi qua trên những cánh rừng ngút ngàn của giải Trường Sơn. Những năm ấy làn da đã trôi mất màu hồng tươi thắm vì sốt rét. Mái tóc ông ả đã trút dần trên những con suối độc ngâm đầy lá lim. Bàn tay quen với choòng cuốc dân chài cứng. Và chúng tôi trở về thành phố với chiếc ba lô sau lưng,

tắm khăn dù quần quanh cổ và với vẻ vụng về ngơ ngác của những người quen ở miệt núi non.

Đoàn quân chiến thắng đổ về các thành phố. Chúng ta đã sống những ngày đầy tự hào, những ngày vui sướng đến gây ngất. Nhưng rồi sau đó chỉ những người con trai vô tư là giữ được trọn vẹn

niềm hân hoan đó. Tôi thì có khác, bên hạnh phúc của người chiến thắng, tôi còn những nỗi xao xuyến khác, một thứ tâm sự rất đàn bà. Tôi thường nhìn những người con gái đi qua mặt mình, những người con gái được trang điểm lộng lẫy, áo quần sang trọng, dáng điệu đài các. Họ đi đến đâu, không gian sức nức mùi nước hoa quyến rũ. Rồi tôi cũng lại tự ngấm mình trong gương, trong các tấm kính cửa, và tôi thấy ở đó một cô gái đen đui, ăn vận xoàng xĩnh. Có một cảm giác gần như ghen tị, và bên dưới sự ghen tị đó là một nỗi tủi buồn mờ nhạt, không rõ nét nhưng dai dẳng xâm chiếm tâm hồn. Mỗi khi có người đàn bà nào đó đi qua không thèm ngoái lại, ném sang một cái nhìn chế diễu hoặc khinh mạn, lòng tôi cộm lên và nỗi uất ức làm nóng ran đầu óc...

Tôi nhìn vào tấm gương. Một khuôn mặt khác vẫn còn trong đó, với đôi môi đỏ chót.

Gian phòng thênh thang vắng lặng. Trên bàn chiếc máy ghi âm đang phát ra một đoạn nhạc không lời, một giai điệu nhọt nhọt buồn bã nhưng tiếng đệm của bộ gõ lại quá chất chúa và rậm rịch. Đoạn nhạc kéo dài, rồi nó chợt tắt đi và tiếng đọc thơ vang lên, một giọng nam trầm ấm áp:

Cùng mắc võng trên rừng Trường Sơn

Hai đứa ở hai đầu xa thẳm ...

Bài thơ than thiết, như một cơn gió đột ngột ủa đến, nó tràn đầy trong tôi, xoá sạch những nỗi buồn bực, day dứt.

Tôi nhắm mắt lại. Không còn nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác có cặp môi tô son, không còn nhìn thấy bóng dáng những người đàn bà thành phố, không còn cái đầu mê hồn của nữ hoàng Ê-li-da-bét mạ vàng. Không còn những ao ước những khát khao mới lạ...

Những cánh rừng rung lá trên đầu tôi. Những cánh rừng xanh rì, dây leo nở đầy hoa, những tán cây xum xuê như chiếc dù thần bí.

Trảng cỏ non bốc lên làn khói màu lam... Rồi đường 20, con đường lầy như cháo đồ, những con ngấm nước rêu. Đèo Phu-la-nhích trong sương. Làn khói vòng vèo trên mái nứa binh trạm.

Tôi cùng đồng đội đứng làm cọc tiêu trong mưa. Trận bom bên kia đèo. Trong cái hang Cóc Chúa sặc sụa khói, chúng tôi ngồi

gác chân bên đống than hồng, vắt mái tóc ướt sũng nước mưa và gào lên những câu hát tinh nghịch:

Hết xuân rồi, anh có lấy em không?...

Những ngày gian truân và vui sướng.

Tôi chìm sâu trong những hồi ức chiến tranh, lòng mát mẻ em dịu và thấm đẫm những giọt sương mai, những giọt sương của một cánh rừng tiền duyên, chúng nối nhau rơi xuống từ những chiếc lá hình thoi, màu xanh sáng. Trên chót những vòm lá một chùm hoa tím đung đưa.

Những giọt sương rơi lộp độp, tiếng vang động như tiếng nứt của những quả thông khô...

Ai gõ cửa rất lâu và dồn dập. Tôi sực tỉnh. Việc đầu tiên là lấy khăn ướt lau cho sạch son trên môi rồi chạy ra mở khoá. Chiếc chìa khoá vừa xoay một vòng thì hai cánh cửa đã bật tung ra và Khánh đứng trước mặt tôi với nụ cười hết cỡ:

- Nhóc con, ngủ hay sao mà lâu thế?

Tôi chưa kịp trả lời thì anh đã mắng té tát luôn:

- Coi chừng đó, về thành phố là đâm lười ra, chưa tối đã lên giường ngủ. Tôi cười chống đỡ và vội vàng đứng tựa lưng vào chiếc bàn trang điểm để che đi hộp son còn nắm lẫn lóc. Nhưng Khánh không để ý đến điều đó, anh giục tôi:

- Chải đầu rồi đi ăn cơm với anh.

- Em ăn cơm chiều rồi.

- Đi chơi, ăn bánh trái là chủ yếu chứ ai bắt ăn cơm. Con gái ở rừng về có khác, ngốc thật.

Tôi ngại ngùng:

- Thôi, để khi khác.

Khánh nhìn quanh phòng, anh cười triu mến:

- Này, đây có phải cái đèn đầu mà em làm ông từ coi bàn thờ Phật.

Khánh cùng cơ quan với tôi nhưng ở khác bộ phận. Tôi được vào làm phóng viên báo là do anh. Hồi trước tôi ở C bảy. Trong một đợt đi công tác dọc đường 20 Khánh đã đến đơn vị tôi. Anh đọc báo liếp chi đoàn rồi cứ nằng nặc đòi tôi cho xem nhật ký. Anh đi được nửa tháng thì có lệnh gọi tôi lên ban chỉ huy. ở đó người ta làm thủ tục chuyển tôi sang toà báo và chỉ nói một câu cụt lủn:

- Đồng chí sang bên đó hợp với khả năng hơn.

Đeo ba lô đến cơ quan mới, tôi vẫn cứ tâm tức không hiểu vì có sao người ta lại cho tôi ra đi một cách vội vàng đến thế. Tội bạn gái khóc suốt suốt, chúng cúi vào ba lô tôi từ chiếc mùi xoa, cây kim móc đến mấy sợi chỉ thêu và chiếc hộp đựng xà phòng gò bằng ống pháo sáng. Đến nơi mới thấy Khánh đứng cười ha hả, tay cầm phong lương khô đem làm quà cho nữ phóng viên mới. Khánh đã có vợ con và hơn tôi bảy tuổi. Anh đối với tôi và những bạn đồng nghiệp khác có cái săn sóc của người gia trưởng. Trong con mắt anh, tôi là một con bé tỉnh lẻ, lớn xác và ngốc nghếch vì thế anh hay để ý chăm chút hơn.

Tôi chải tóc và lấy chiếc túi nhựa bỏ vài thứ lật vạt vào. Khánh đã khởi động chiếc hon đa ngoài sân. Tiếng máy nổ lục đục, tắt nghẹn rồi lại ròn rã.

- Nào, ngồi lên, ôm cho chắc kéo ngã vỡ đầu đấy.

Khánh ra lệnh, anh chờ tôi ngồi yên rồi mới dặn ga. Chiếc xe lao đi.

Đường phố buổi tối rất đông. Tuy bớt đi vẻ ồn ào nóng bức ban ngày nhưng lại thêm cái chói chang, lấp loé hoa, mùi rác rưởi, vỏ cây lá bánh ngoài cửa chợ và mùi xào nấu trong các tiệm ăn bốc lên.

Khánh đưa tôi đến một tiệm ăn Hoa Kiều. Một thanh niên chờ sẵn ở đó, chạy ra nắm lấy tay Khánh tươi cười:

- Sao lâu vậy, làm mình chờ hoài.

Anh ta quay sang tôi:

- Chào chị.

Tôi gật đầu chào lại. Khánh giới thiệu:

- Đây là cô Sửu, em út trong cơ quan tôi. Còn đây là anh Hoàn vừa là anh con bác vừa là bạn của anh.

Tôi cười. Hoàn nhã nhặn chìa tay ra đánh điệu lịch thiệp và duyên dáng. Anh bận áo ni lông cát trắng và chiếc quần vải mềm mầu xám nhẹ. Hoàn có nụ cười tươi, môi mỏng và hồng, nó làm người ta quên đi nước da nhợt rất khó ngó với khuôn mặt quá dài, nhất là chiếc cằm giống hệt một chiếc bánh mì chưa nướng.

Hoàn là anh em con chú bác ruột với Khánh, nhưng hai người ngoài mối quan hệ ruột thịt còn gắn bó với nhau bằng tình bạn hữu. Cả hai cùng ở phố Trần Xuân Soạn Hà nội. Năm 54 họ còn là những chú bé tám tuổi sáng sáng xin mẹ hai trăm rưỡi ra ngõ I Hàm Long ăn phở Tàu, đến trường chia nhau từng quả táo dầm

muối ớt. Sau đó gia đình Hoàn di cư. Hai người đứng trong xó tối buông tầm khóc thút thít. Khánh đã dốc vào túi anh tất cả số tiền lấy trộm được của mẹ với một gói ô mai. Ngày ấy cách đây đã hai mươi năm rồi... Cả hai người đã lớn và khác xưa.

Nhưng Hoàn vẫn nhớ Khánh rất thích ăn phở Tàu và tôi nay anh đã đặt cơm tại đây, một tiệm ăn Hoa kiều nổi tiếng. Trên chiếc bàn gỗ mun cổ lỗ trải khăn trắng, món ăn, đồ nhắm, bia rượu và nước ngọt bày la liệt. Chúng tôi ngồi vào bàn. Những bữa ăn vẫn chưa bắt đầu vì còn phải chờ một vị khách nữa, theo như Hoàn giới thiệu thì đó là bồ của anh. Tôi dựa lưng vào tường, lơ đãng nhìn những cánh quạt đang xoay tít trên trần nhà. Những người bồi mặc áo trắng đi lại, mấy tấm gương đục ố nước thủy tinh bầu dục phản chiếu bóng người và xe cộ ngoài đường phố. Các bàn ăn chật ních, có những người hình như đã ngồi đó từ sáng đến giờ và còn có thể ngồi đó cho đến nửa đêm. Một cặp trai gái cầm chiếc nĩa lên lưng một con gà quay và cứ ngồi chuyện rì rầm mãi. Ở đây người ta sẵn thì giờ thật. Thì giờ ở những tiệm ăn, tiệm giải khát, những phòng uốn tóc và những mỹ viện, những chiếc ghế xích đu và những đi văng. Không hiểu vì sao tôi lại theo đuổi những ý nghĩ tản mạn và thấy buồn. Cái âm hưởng của những câu thơ quen thuộc vẫn còn ngân nga trong tôi. Nó ngân lên những âm thanh trong suốt, âm thanh của những nguồn suối trên non cao.

Hoàn bỗng đứng dậy và phác một cử chỉ như vẫy gọi. Ngoài cửa, một cô gái đang lách giữa đám khách ăn chật ních tìm lối đi vào. Hoàn ra hiệu cho cô ta lần thứ hai. Cô gái nhận ra anh và cười. Phải chăng cô chính là người chúng tôi chờ đợi?...Cô gái chừng mười chín, hai mươi tuổi. Nhưng mặc dù cô còn rất trẻ, tôi không thấy cô có dáng dấp của một cô gái mà lại có vẻ từng trải của một người đàn bà sớm biết lo toan. Người cô gầy, dáng mảnh dẻ, cô bận chiếc áo dài hở cổ màu Ca-ra-men in hoa chuối, quần bằng thứ sa tanh mỏng, nổi lấm tấm những hạt đậu bóng, Cô xách chiếc xách giả da cá sấu, khoá mạ vàng hình tròn, kiểu rất lạ. Hoàn đứng dậy giới thiệu. Chúng tôi chào nhau rồi cô gái kéo ghế ngồi xuống, ngay cạnh tôi. Vạt áo dài cô rơi xuống chạm vào chân tôi mát lạnh, êm ái đến nỗi ta hình dung ra ngay sự mịn màng của chất lụa. Cái cảm giác ấy lại gọi cho tôi sự thèm muốn đã bị dập tắt. Từ áo quần cô gái toả ra mùi nước hoa mát mẻ, mùi nước hoa kêu gọi người ta đến gần. Hoàn đứng dậy nói vài lời trước bữa ăn. Tôi nhân dịp đó mà ngắm nghía cô gái. Cô không đẹp nhưng cũng dễ coi. Nét mặt đều đặn, cặp môi tròn và chiếc mũi thanh. Còn đôi mắt dờ dẩn và cặp lông mày tủa nhỏ trông có phần tẻ nhạt. Cô dùng phấn son khá hợp màu da, mắt kẻ chì nâu và chải lông mi bằng thứ gôm tốt. Sự trang điểm đã tôn nhan sắc của cô lên khá nhiều nếu không cô cũng chỉ có một

khuôn mặt như bất cứ khuôn mặt một cô gái nào mà ta có thể gặp ngoài đường. Bàn tay cô nhỏ, mềm mại, đeo nhẫn bạch kim có gắn những mảnh đá li ti. Mỗi khi giơ tay kéo áo hoặc vén mớ tóc loà xoà trước trán, những mảnh đá phản chiếu ánh đèn sáng óng ánh khiến cô giống một nàng công chúa trong màn cải lương. Bằng sự tò mò đặc biệt của đàn bà với đàn bà, tôi nhận ra là sau mấy phút dè dặt ban đầu cô ăn uống rất ngon lành, thậm chí còn hơn thế nữa. Rượu uống cạn từng chén đầy, mặt không hề biết sắc. Tôi đã gặp những bà nạ dòng có thể uống hết hàng lít rượu, nhưng chưa hề gặp người con gái nào ung dung uống hết cốc rượu này đến cốc khác tựa hồ ta uống nước lạnh trong mùa hè. Kinh ngạc, tôi ngồi im thắm lén theo dõi. Bên kia bàn, Khánh và Hoàn đang sôi nổi chuyện trò. Câu chuyện đã chuyển qua vấn đề màu sắc trang phục. Tôi thấy Hoàn đặt tay lên bàn ngẫm nghĩ, hai bàn tay anh ta trắng như tờ giấy, và nhướn cao đôi mày lên:

- Không hiểu vì sao mà mấy anh chị ngoài Bắc vô ưng màu bor marin và màu boóc đô thế. Đi đâu cứ gặp người mua len, mua áo hai màu đó là biết liền. Cô gái góp chuyện:

- Hai màu đó quê quá hà! Rồi lại cúi xuống đĩa thịt vằm bọc tôm chiên. Khánh cười, anh ngẩng cao mái đầu chồm bạc

- Vì chúng tôi ở rừng lâu quá mà. ở rừng lâu quá hoá mê rừng.

Màu bơ marin gợi nhớ núi non.

Hàm răng Khánh ngời lên dưới ánh điện đều đặn và trẻ trung.

Biết mình lỡ lời. Hoàn khéo léo lái câu chuyện sang hướng khác:

- Anh có biết ngày xưa ai hay mặc màu đó không?

- Vân tóc đuôi mèo. Cả hai cùng cười và cùng lắng lại. Đôi mắt Hoàn trở nên xa xăm.

- Vân đẹp thật.- Anh nói - Hồi đó chúng mình còn nhỏ xíu mà tôi vẫn nhớ như ngày hôm qua. Vân có đôi mắt nhưng, miệng cười rất tươi có một chiếc răng khểnh. Vân hay mặc áo len màu Bơ Marin cài hoa trắng và tóc thắt một chiếc nơ đỏ rất to... Anh có nhớ chúng mình đã chặn đường cướp của cô ấy quả nhót không?... Ngày trước ngõ Hàm Long ấy mà.

- Tôi vẫn nhớ. Khánh trả lời thông thả.- Ngày ấy đúng là tôi yêu Vân. Mê thì đúng hơn. Buổi học nào vắng cô ấy là mình không ngồi yên được. Đúng là tình yêu thời còn trẻ nó không bao giờ thành công và cũng không bao giờ chấm dứt.- Anh vẫn còn yêu Vân chứ?

Khánh hỏi và cười, đuôi mắt anh nheo lại riều cợt. Hoàn cũng cười, anh gỡ kính xuống lau và trầm ngâm:

- Không. Cũng không phải là không mà cũng không hẳn là có. Anh biết đấy, chúng ta đã trưởng thành. Tôi có nhiều người đàn bà, nhiều cô gái, tôi kiếm họ chẳng khó khăn gì. Nhưng chưa ai làm tôi phải hồi hộp như Vân ngày ấy. Anh ta mở màng một giây rồi hỏi Khánh, giọng thấp xuống:

- Vân còn không anh?- Còn, chị ấy bây giờ là phó tiến sĩ hoá học, Vẫn ở ngõ Huyện thôi.

- Cô ấy có chồng chưa? Hoàn hỏi tiếp, hấp tấp nâng cặp kính, chăm chú vào miệng Khánh!

- Chị ấy hai cháu rồi.

- Thế à... Hoàn bật ra một tiếng thở dài, anh co căng chân dưới gầm bàn lại, nhún vai:- Ai cũng yên bề gia thất rồi, chỉ còn mình là chưa nên tằm nên đũi gì cả.

- Sao cơ? Khánh giả bộ hỏi lại, anh cười rất to và lúc sau, anh tiếc nhìn cô gái một cách trêu cợt, vui vẻ nói:- Thì anh cũng sắp nên tằm nên đũi rồi, có gì mà phải than thở.

Tôi cũng cười hưởng ứng và nhìn cả hai người. Nhưng trước thái độ của chúng tôi Hoàn không nói gì cả. Đang bản thân nghĩ ngợi anh ta bỗng "hả?..." một tiếng. Rồi lại im lặng suy nghĩ điều gì đó, nét mặt dừng đọng hoàn toàn không chú ý gì đến chuyện của chúng tôi. Tôi và Khánh sững sờ. Chúng tôi nhìn nhau, và nhìn cô gái. ở địa vị của cô có lẽ tôi đã phải thăng thiên hay độn thổ vì ngượng ngùng. Nhưng trái lại với mọi sự lo ngại, cô vẫn điềm nhiên lấy nữa chọc vào một miếng bánh bơ. Bây giờ thì chính thái độ của cô lại làm chúng tôi kinh ngạc.

Tôi nhìn Khánh dò hỏi. Nhưng anh lắc đầu. Anh cũng không hiểu biết gì hơn tôi. Sự im lặng kéo dài một lúc lâu, Hoàn mới sực nhớ ra bữa tiệc đã xong, đến phần ăn đồ ngọt và uống trà. Ngồi xuống, Hoàn đưa tay lên túi lấy thuốc theo thói quen.

Thuốc đã hết. Anh rút từ giấy bạc một ngàn và bảo cô gái:

- Mỹ Dung mua hộ anh bao thuốc, chịu khó nghe cung.

Cô gái đứng dậy đi ra. Chờ cho cô đi khuất Khánh mới trách Hoàn:

- Tại sao anh lại có thái độ như vậy?

- Tôi làm sao cơ chứ? Hoàn hỏi lại, cặp lông mày nhướng lên theo thói quen. Khánh nhắc lại câu nói đùa ban nãy và thái độ hồ hững của Hoàn, nhất là khi cô gái ngồi ngay đó.

- à, xin lỗi, xin lỗi...Hoàn cười ngất và gật đầu lia lịa:- Tôi hiểu rồi, hiểu rồi, nhưng các bạn phải để tôi nói cho hết đã. Mỹ Dung là bồ của tôi, nhưng tôi không có ý định cưới cô làm vợ. Trước tôi, cô ấy cặp bồ với người khác. Tôi cũng vậy. Mỗi tháng tôi chỉ cho Mỹ Dung hai mươi ngàn, cô ấy chỉ đòi hỏi ở tôi có vậy thôi. Ngoài ra không cần gì hơn nữa. Tôi không muốn Dung ràng buộc gì với đời tôi. Cả hai chúng tôi đều tự do... Ngừng lại một chút Hoàn nói tiếp: - Mỹ Dung làm bồ cho tôi là trúng số. Dẫu sao tôi cũng biết điều và rộng rãi. Còn nếu đi dạy học thì cũng lắm cỡ giáo viên tiểu học như cô ấy một tháng chỉ được tám chín ngàn là hết sức. Ông bà già cô ấy nghèo, không buôn bán chi hết. Tôi bao Mỹ Dung mới được gần một năm nay, so với những người trước cặp bồ với Dung tôi bận bịu nhiều công việc, nên mỗi tháng cô ấy chỉ mất với tôi trên dưới một tuần thôi. Các bạn cứ hỏi mà xem, cô ấy nói cặp bồ với tôi là dễ chịu nhất... Hoàn ngừng lại. Và để minh họa cho cái quan hệ sòng phẳng giữa hai người, anh ta rút ra một xấp giấy bạc đã đếm sẵn, được chằng lại bằng một sợi giây nịt. Chiếc ví của cô gái vẫn để trên bàn, Hoàn kéo lại, mở khoá để xếp tiền vào trong. Nhưng đúng lúc anh xách ngược chiếc ví đã mở nắp thì cô gái bước vào cùng lúc đó mấy đồng xu lăn ra cùng với một vật gì đó. Cô gái kêu một tiếng rồi đứng sững. Mặt cô như tái đi dưới làn phấn mỏng.

Tôi cúi xuống nhặt mấy đồng xu. Cô gái hấp tấp xô mấy chiếc ghế sang một bên để lượm gói đồ đã nằm giữa lối đi sáng trưng ánh điện. Trong lúc luồn cuống, cô đã làm tuột lần giấy bọc ngoài, một vật rơi ra. Đó là một mẩu bánh mì nhỏ vẫn bán trong những quầy bánh ven đường. Cô gái cuộn tờ giấy bọc một cách vội vã dấu diếm. Tôi biết cô đang run vì mặt đá chiếc nhẫn bạch kim cứ lóng lánh rất bất thường. Mái tóc cô rũ xuống bên vai, hở ra một khoảng gáy rất sâu, màu xanh tái. Tôi kéo cô ngồi xuống. Khánh im lặng. Hoàn cũng lặng thinh, nhưng anh ta có vẻ ý tứ hơn khi xếp tiền vào trong ví cho Mỹ Dung. Xung quanh người qua lại, ăn uống vẫn nhộn nhịp, không ai hay biết tán kịch vừa xảy ra. Chỉ riêng chúng tôi là chứng kiến nỗi ê chề của cô gái. Cô ngồi bên tôi, thỉnh thoảng lại giơ tay vén tóc. Nhưng cử chỉ của cô không còn vẻ duyên dáng, dàng hoàng nữa, nó có gì tội nghiệp. Tôi xóc một miếng bánh bơ đưa cho cô. Cô khẽ cúi đầu:

- Cảm ơn chị. Từ lúc đó về sau tôi không nhìn ai nữa. Tôi không nữa nhìn thẳng vào mặt cô gái. Tôi cũng không muốn nhìn Hoàn, điều đó lúc này thật khó chịu. Tôi cứ ngửa cổ nhìn lên bức tường quét vôi vàng qua những làn khói thuốc dày đặc, tôi thấy bóng những chiếc cánh quạt in lên những vệt đen dài, gầy khúc. Một cảm giác nóng ran lan trên mặt tôi. Tôi nhận ra mình đang ngượng ngùng. Không phải riêng biệt nỗi ngượng ngùng của cô

gái bị mất thể diện, mà là nổi ngượng chung, thay vì cho cả hai người đó, hai kẻ gọi là bồ của nhau.

Bên kia bàn Khánh và Hoàn vẫn đang chuyện trò. Hình như họ nói đến những kiểu áo dài cách tân ở miền Nam, về thời trang của thế giới. Hai người đàn ông trao đổi những nhận xét về một thiếu phụ đẹp lộng lẫy đi qua. Rồi họ tiếp tục uống trà và hẹn gặp nhau vào một ngày trong tuần tới.

Khi chia tay, cô gái vội vàng chào tôi rồi đứng nép vào một bên cửa chờ Hoàn, đôi mi tô chì sụp xuống. Hoàn ôm lấy Khánh cao giọng

- Tuần sau nhé. Họ nói với nhau một tràng tiếng Pháp. Rồi Hoàn nhả nhận chìa tay cho tôi, miệng nở nụ cười tươi tắn. Nhưng với tôi lúc đó, nụ cười của anh đã nhạt nhẽo và cái cằm dài thượt ra trông thật vô duyên. Tôi lặng lẽ đáp lễ và quay đi.

Khánh đưa tôi về nhà. Chiếc xe Hon đa lách giữa dòng người hai chiều đông nghịt. Thành phố càng về đêm càng đông hơn, tiếng động làm nhức óc và mệt mỏi. Tôi bảo Khánh rẽ sang đường bờ sông cho mát mẻ. Anh đồng tình ngay. Chúng tôi đi dọc sông Hàn và trở về đường Lê Thánh Tôn vào lúc chín giờ tối. Khánh đưa tôi vào cửa rồi về ngay, anh còn có bài phải sửa cho số báo sắp tới.

Còn mình tôi ngồi với cái bóng của mình. Căn phòng vắng.

Không làm sao mà ngủ được. Chiếc quạt vẫn xoay, gió vẫn thổi

những trang sách bay loạt soạt và hộp son vẫn nằm lăn lóc trên bàn. Chiếc đầu nữ hoàng Ê-li-da-bét trông như một hạt ngô bóng loáng. Tôi nhìn ra ngoài: thành phố chất ngất ánh đèn, có một cái gì tự tan vỡ ra nơi đó. Một lớp giấy trên chiếc rọ làm hình nhân bị xé rách. Một lớp váng đầu ngũ sắc bị khuấy tan trên mặt nước tù. Và trong tôi, một tình yêu, một niềm tự kiêu hãnh lớn lên, vững vàng, cứng cáp, với một sức mạnh khôn cùng. Ngoài sân, những cây trứng cá đang lắc lư chùm lá. Những bóng lá chợt sáng chợt tối giao nhau in lên ô cửa kính giống như những bộ mặt đổi hình. Hiện tại, quá khứ. Quá khứ, hiện tại... Cuộc sống ủa đến tôi trong cùng một lúc. Xa kia là một con đường thăm thẳm, một con đường đầy bóng xanh che phủ. Có người con gái nào đang đi đến với tôi và hát. Người con gái ấy là tôi.

8-1975